

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316010060
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štíft
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316010060.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Michala Valenta, v trestnej veci obžalovaného H.. Y. Q. pre prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/13/2016 zo dňa 25. 06. 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. septembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. z dôvodu § 285 písm. c) Trestného poriadku sa obžalovaný Ing. Y. Q., nar. XX.XX.XXXX v O., trvalé bytom O., V. F. XXXX/XX

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č.k. VII/1 Gv 62/15/1000-24 zo dňa 19.1.2016, doručenej dňa 26.1.2016, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že:

ako bývalý príslušník B. spravodajskej služby, v doposiaľ presne nezistenom období do 22.06.2013 na bližšie nezistenom mieste, zbieral údaje obsahujúce skutočnosti utajované na ochranu záujmu W. republiky, označené stupňom utajenia Dôverné alebo Výhradné, s cieľom vyzradiť ich nepovolanej osobe, v podobe dokumentov a dátových nosičov s obsahom dokumentov, ktorých pôvodcom je Vojenská spravodajská služba, zaznamenané na dátovom nosiči „micro SD“ s obsahom:

- zložka s názvom 01 (fotografické súbory) s obsahom dokumentov č. p. XX/XXX-D-XXX/XXXX zo dňa 02.03.2011, Vec: Žiadosť o odstúpenie poznatkov k záujmovým osobám - odpoveď k č. p. X.-D-XX-XX/XXXX zo dňa 14.01.2011 s prílohou k č. p. XX/XXX-D-XXX/XXXX - S, B.: Poznatky k záujmovým osobám - P., O., B.,

- zložka s názvom Z (fotografické súbory) s obsahom dokumentov č. p. X.-D- XXXXX/ZPr-I-XX/XXXX zo dňa 27.02.2012, Vec: Protokol o odovzdaní a prevzatí funkcie R L., č. p. X. - D-XX-X/XXXX zo dňa 17.02.2012, Vec: Stanovisko k č. p. B č. p. X.-D-XXXXX/ZPrXLIV-X/XXXX zo dňa 23.02.2012, Vec: Nariadenie riaditeľa L./B na VR XXXX, č. j. B zo dňa 16.02.2012, Vec: Žiadosť o spracovanie stanoviska k prešetrovaniu protiprávnej činnosti predloženie,

- zložka s názvom P. (fotografické súbory) s obsahom dokumentu č. p. X.-D-XXXXX-PX-X-XX/XXXX zo dňa 02.11.2010, Vec: Späťvzatie súhlasu na oprávnenie oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami,

ktoré boli dňa 22.06.2013 o 12.35 hod. nájdené v O., W. údolie pri prehliadke iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Tr. poriadku v osobnom motorovom vozidle zn. B. F. AU/U EČ: O B.: C v užívaní H.. Y. Q.,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/13/2016 zo dňa 25. 06. 2018 bol obžalovaný H.. Y. Q. podľa § 285 písm. a/ Tr. por., pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Tr. zák., ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že:

ako bývalý príslušník B. spravodajskej služby, v doposiaľ presne nezistenom období do 22.06.2013 na bližšie nezistenom mieste, zbieral údaje obsahujúce skutočnosti utajované na ochranu záujmu Slovenskej republiky, označené stupňov utajenia Dôverné alebo Vyhradené, s cieľom vyzradiť ich nepovolanej osobe, v podobe dokumentov a dátových nosičov s obsahom dokumentov, ktorých pôvodcom je B. spravodajská služba, zaznamenané na dátovom nosiči „micro SD“ s obsahom:

- zložka s názvom 01 (fotografické súbory) s obsahom dokumentov č. p. XX/XXX-D-XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, Vec: Žiadosť o odstúpenie poznatkov k záujmovým osobám - odpoveď k č. p. X.-D-XX-XX/XXXX zo dňa 14.01.2011 s prílohou k č. p. XX/XXX-D-XXX/XXXX - S, Vec: Poznanky k záujmovým osobám - P., O., B.,

- zložka s názvom Z (fotografické súbory) s obsahom dokumentov č. p. X.-D-XXXXX/ZPr- I-XX/XXXX zo dňa 27.02.2012, Vec: Protokol o odovzdaní a prevzatí funkcie R L., s. p. X. - D- XX-X/XXXX zo dňa 17.02.2012, Vec: Stanovisko k č. p. B č. p. X.-D- XXXXX/ZPrXLIV-X/XXXX zo dňa 23.02.2012, Vec: Nariadenie riaditeľa L./B na VR XXXX, č. j. B zo dňa 16.02.2012, Vec: Žiadosť o spracovanie stanoviska k prešetrovaniu protiprávnej činnosti - predloženie,

- zložka s názvom P. (fotografické súbory) s obsahom dokumentu č. p. JSZ-D-XXXXX- PX-X-XX/XXXX zo dňa 02.11.2010, Vec: Spät'vzatie súhlasu na oprávnenie oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami,

ktoré boli dňa 22.06.2013 o 12.35 hod. nájdené v O., W. údolie pri prehliadke iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Tr. poriadku v osobnom motorovom vozidle zn. B. F. AU/U EČ: O B.: C v užívaní H.. Y. Q.,

oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Uvedený rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, nakoľko prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len ako prokurátor ÚŠP) zahlásil proti nemu odvolanie ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice súdu o hlavnom pojednávaní a to v neprospech obžalovaného H.. Y. Q..

Prokurátor ÚŠP svoje odvolanie písomne zdôvodnil podaním zo dňa 09. 01. 2019 a okresnému súdu doručeným dňa 14. 01. 2019, v ktorom v podstate uviedol, že prvostupňový súd nedostatočne aplikoval základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., teda že získané dôkazy náležite nehodnotil jednotlivo a v ich súhrne. Tým spôsobil, že sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie tak, ako to uvádza § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Následne prijal nesprávny právny názor, že sa nestal skutok, ktorý je predmetom obžaloby, preto obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil. Prokurátor ÚŠP zastáva názor, že súd jednostranne uveril výpovedi obžalovaného, že celá vec je konšpirácia voči jeho osobe i tvrdeniu, že písomnosti na nájdenej SD karte nikdy nevidel. V tejto súvislosti dal prokurátor ÚŠP do pozornosti, že v celom trestnom konaní nebol zistený žiadny dôkaz, ktorý by potvrdzoval alebo preukazoval, že by predmetnú micro SD kartu zabezpečila, a do osobného motorového vozidla umiestnila, iná osoba ako obžalovaný. Obžalovaný neuviedol žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že celá trestná vec bola voči nemu konšpirácia. Prokurátor ÚŠP vyjadril presvedčenie, že všetky vyšetrovacie úkony boli vykonané v súlade so zákonom, pričom počas celej prehliadky motorového vozidla bol obžalovaný prítomný a videl zaistenie nájdených vecí i micro SD karty. Skutočnosť, že policajt chytil micro SD kartu do holých prstov,

nezmenila obsah tejto karty, pričom obsahom karty po jej nájdení pri prehliadke motorového vozidla nebolo manipulované nezákonným spôsobom. Karta obsahovala vyhradené skutočnosti, podliehajúce danému stupňu utajenia, ktoré obžalovaný ako riaditeľ VOS mal dispozícii. Preukazuje to i dôkaz na č. l. 292, 293 až 296, podľa ktorého mal u seba i uvedené písomnosti daného stupňa utajenia, čomu nasvedčuje i jeho podpis. Týmto je, podľa názoru prokurátora ÚŠP vyvrátená obhajoba obžalovaného, že písomnosti na micro SD karte nikdy nevidel. Prokurátor ÚŠP má za to, že obžalovaný, ako riaditeľ VOS, nemusel fyzicky chodiť po úrade a zbierať utajované skutočnosti, pretože z titulu jeho funkcie mal k nim prístup. Tieto údaje však zhromaždil na micro SD karte, ktorú vyniesol mimo objekt VOS a bola pri prehliadke nájdená v osobnom motorovom vozidle, ktorý užíval. Vykonaným dokazovaním bolo podľa presvedčenia prokurátora ÚŠP jednoznačne preukázané, že mikro SD karta nájdená vo vozidle užívaným obžalovaným obsahovala dokumenty, pochádzajúce z prostredia VOS a že tieto dokumenty mali daný stupeň utajenia. Poukázal, že jednoznačne sú tieto skutočnosti preukázané písomnými vyjadreniami VOS, nachádzajúcimi sa v spise. Prokurátor ÚŠP nastolil otázku, načo by zbieral - zhromaždil utajované skutočnosti, ak nie k ich použitiu - vyzradeniu osobe alebo osobám mimo VOS. Dodal, že vzhľadom na charakter práce obžalovaného nemožno očakávať, že sa ku skutku prizná. Vo vzťahu k vyjadreniu súdu, že súbory a dokumenty, ktoré sa nachádzajú na predmetnej SD karte a niesli stupeň utajenia buď Vyhradené alebo Dôverné, nie sú takého charakteru, aby ohrozili záujem Slovenskej republiky, považoval prokurátor ÚŠP za potrebné uviesť, že súdu neprináleží hodnotiť obsah utajovanej skutočnosti a jej dôležitosť. O stupni utajenia a o odtajnení rozhoduje pôvodca dokumentu tak, ako sa to uvádza v zákone č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov.

Poukazujúc na vyššie uvedené, ako i dokazovanie vykonané v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní má prokurátor ÚŠP zato, že sa stal skutok uvedený vo výroku obžaloby, že tento je trestným činom ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Tr. zák. a že tento trestný čin spáchal obžalovaný H.. Y. Q.. Vzhľadom na to, že vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a všetky, do úvahy prichádzajúce dôkazy, žiadal predložiť na vec sa vzťahujúci spis Krajskému súdu v Bratislave, kde po prejednaní navrhol, aby odvolací súd z dôvodu uvedeného v ustanovení § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 322 ods. 1 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 46T/13/2016 z 25. 06. 2018 a vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Záverom zavrhol, poukazujúc na ustanovenie § 249 ods. 3, ods. 4 Tr. por. a § 298 Tr. por., aby odvolací súd vylúčil verejnosť z verejného padnutia v konaní o odvolaní, pretože verejný prejednanie veci by ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom.

K písomne zdôvodnenému odvolaniu prokurátora ÚŠP sa vyjadril obžalovaný H.. Y. Q. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 01. 02. 2019 a okresnému súdu doručeným dňa 05. 02. 2019 v ktorom v podstate uviedol, že s dôvodmi prokurátora sa nestotožňuje a jeho argumentácia nezodpovedá ustálenej dôkaznej situácii s jej právnym hodnotením tak po trestno - procesnej ako aj trestno - hmotnej stránke. Obžalovaný vyjadril presvedčenie, že ak by orgány činné v trestnom konaní dôsledne aplikovali zásadu podľa § 2 ods. 12 Tr. por., tak by nebola podaná obžaloba, ba ani trestné stíhanie by nebolo začaté. Poukázal, že stačí si pozrieť obsahovo aj časovo trestnoprávnu aplikáciu začatia trestného stíhania dňa 14. 06. 2013, kedy vyšetrovateľ PPZ NAKA začal trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin sabotáže (čo odôvodňoval inkriminovaný úkon prehliadky vozidla obžalovaného dňa 22. 06. 2013), ktorý obzvlášť závažný zločin sa po deviatich dňoch „vypúšťa“ a ostáva len prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti v jeho základnej skutkovej podstate, t. j. s trestom odňatia slobody do 1 roka, ktorú kvalifikáciu aplikuje vyšetrovateľ dňa 23. 06. 2013 do uznesenia o vznesení obvinenia. To, že vnímal predmetné trestné konania ako nedôvodnú kriminalizáciu jeho osoby zo strany nástupcov vo vedení vojenského spravodajstva odôvodňuje chronológia určitej postupnosti so skoršou vecou z roku 2012 s tým, že aký tam bol na podnet bývalého zamestnávateľa stíhaný, obžalovaný a súdený za skutok, z ktorého bol právoplatne oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/134/2014. Osobitne aj z tohto pohľadu je podľa názoru obžalovaného potrebné poukázať na dôvodnosť, priebeh a zaznamenanie rozhodujúceho procesného úkonu, prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Tr. por. Tento procesný úkon bol vykonaný na základe príkazu vyšetrovateľa so súhlasom prokurátora, pričom okrem iného, bol odôvodnený aj obzvlášť závažným zločinom sabotáže. Predmetný príkaz vo svojej výrokovej časti doslova uvádza: „Prehliadku vykoná pplk. Ing. W. J., vyšetrovateľ z; pplk. Ing. V., prac. oper. oddelenia“. Podľa zápisnice o vykonaní

predmetnej prehliadky zo dňa 22. 06. 2013 túto vykonali, okrem menovaných, aj ďalší piati príslušníci PZ. Obžalovaný dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že nezákonnosť predmetného procesného úkonu podčiarkuje aj spôsob jeho vykonania pri evidentnej demonštrácii sily a jeho diskreditácia, pretože inak nie je možné odôvodniť čas jej vykonania (na pravé popoludie) a miesto (frekventovaná ulica), čo samozrejme vyvolalo záujme širokého okolia. Dôkazmi bolo ustálené, že prehliadka podľa zápisnice bola vykonaná dňa 22. 06. 2013 s časom začatia 12:35 hod. a ukončenia 14:45 hod. (2 hodiny 10 minút), ale videozáznam z jej priebehu trval 3 hodiny a 24 minút. Predmetným rozhodujúcim procesným prostriedkom, ktorým bol získaný jediný dôkaz obžaloby, micro SD karta, sa dôkladne zaoberal aj súd. Na základe zisteného postupu príslušníka PZ, ktorý nebol v príkaze uvedený a ktorý predmetný dôkaz za zvláštnych okolností našiel, jeho použitie na biologickú expertízu znehodnotil, súd správne zhodnotil ako úkon, ktorý vyvoláva vážne pochybnosti o vierohodnosti tohto dôkazu. Obžalovaný ďalej argumentoval, že žalovaný prečin predpokladá po objektívnej stránke aktívne konania spočívajúce vo vyzvedaní kvalifikovaných skutočností. Bezo sporu sa predpokladá konanie spočívajúce v určitej aktívnej činnosti, s cieľom dostať sa k predmetu záujmu, teda skutočnosti utajenej na ochranu záujmov Slovenskej republiky a iných subjektov v definícii predmetného prečinu špecifikovaných a označený stupňom utajenie Dôverné alebo Vyhradené. V tomto kontexte dôvodil, že počas celého trestného konania nebol vyprodukovaný jediný dôkaz, ktorý by ho usvedčoval z tohto konania. Argumentácia prokuratúry, že „Tieto údaje však zhromaždil na micro SD karte, ktorú vyniesol mimo objekt VOS a bola pri prehliadke nájdená v osobnom motorovom vozidle, ktoré užíval“ je skôr hypotetickou úvahou bez podpory priameho dôkazu údajného zhromažďovania a vynášania mimo objekt. Samotný fakt, že inkriminovaný nosič bol nájdený v aute, ktoré užíval (a nielen on) bol podstatne spochybnený okolnosťami za akých bol nájdený, pričom poukázal na príslušnú sekvenciu videonahrávky ohliadky motorového vozidla. Obžalovaný vyslovil presvedčenie, že absentuje tak primárna logická súvislosť jeho údajného konania, t. j. sťahovať si nejaké svojím obsahom nevýznamné údaje, prechovávať ich u seba viac ako rok a držať ich v aute, ktoré užívajú aj iní, skryté na mieste relatívne voľne prístupnom. V žiadnom prípade to nekorešponduje s jeho funkčným zaradením a systémovými opatreniami, najmä pri použití akýchkoľvek nosičov na skopírovanie a stavom prepojenie odkrytej a zakrytej časti služby. Je toho názoru, že v konaní nebola preukázaná subjektívna stránka, ako esenciálny znak predmetného trestného činu, t. k. zavinenie formou úmyslu. Jediný „argument“, nie dôkaz použitý počas celého trestného konania, ako aj v písomnom odôvodnení na str. 2, tretí odsek, je „Na čo by zbieral - zhromažďoval skutočností, ak nie na použitie - vyzradenie osobe alebo osobám mimo VOS“. Podľa obžalovaného táto úvaha nemôže dokazovať jeho zavinenie. Ide o negatívne vymedzenie zavinenia, ktoré nebolo v žiadnom prípade počas celého trestného konania ustálené ako dôkaz. Pripomenul, že absenciu zavinenia namietal počas celého trestného konania, čo správne zhodnotil až súd v oslobodzujúcom rozsudku. Pokiaľ sa týka nepovolanej osoby, túto pojmovovo vymedzuje zákon č. 215/2007 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v § 2 písm. g/ tak, že nepovolanou osobou je fyzická osoba, ktorá nie je oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorá nie je oprávnená oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami nad rozsah, ktorý jej je určený. Je evidentné, že tento „adresát“ vyzradenia utajovanej skutočnosti musí byť dôkazmi ustálený, čo sa však počas celého trestného konania v podstate nedokazovalo a ani nedokázalo.

Obžalovaný uzatvoril, že je nepochybné, že v danom prípade prokurátor neunesol dôkazné bremeno žalovaného prečinu, čo súd správne a úplne vo svojom oslobodzujúcom rozsudku odôvodnil. Má za to, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a je na mieste postup podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave vykonal verejné zasadnutie s vylúčením verejnosti podľa § 249 ods. 3, ods. 4 Tr. por. s poukazom § 289 Tr. por., nakoľko by verejné prejednávanie veci ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom - ochranu utajovaných skutočností.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátor ÚŠP navrhol jeho odvolaniu vyhovieť z dôvodov uvedených v písomnom odôvodnení odvolania s tým, že napadnutý rozsudok navrhol zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedol, že sa stotožňuje so zistením skutkovým stavom a jeho právnym hodnotením v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu. V tejto súvislosti poukázal na písomné vyjadrenie obhajoby k podanému odvolaniu a zdôraznil, že z pohľadu celého konania, najprv bolo vedené trestné stíhanie pre sabotáž a skončilo to až teraz stíhaným a prvostupňovým súdom oslobodeným prečinom. Navrhol, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté podľa § 319 Tr. por.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí krajského súdu sa stotožnil s vyjadrením svojho obhajcu a zotrval na všetkých svojich vyjadreniach z trestného konania.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora ÚŠP je čiastočne dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 285 písm. c/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Jednou zo základných zásad rekonštruovaného trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Na práve uvedenú základnú zásadu trestného konania nadväzuje základná zásada deklarovaná v § 2 ods. 12 Tr. por. podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu, nie však vo vzťahu k právnemu záveru čo do dôvodu oslobodenia obžalovaného, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Prvostupňový súd vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o výroku o nevine obžalovaného, i keď z iného dôvodu ako mal rozhodnúť, a vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú v podstate správne, pričom v dôvodoch rozsudku dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaného dokazovania v naznačenom smere. Z odôvodnenia je zrejmé ako sa vyrovnal s obžalobou ako aj s obhajobou obžalovaného, a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, resp. nevinu tak, ako to predpokladá §

168 Tr. por. S dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa sa Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, v celom rozsahu stotožňuje a na tieto aj v podrobnostiach poukazuje.

Obžalobou prokurátora ÚŠP č. k. VII/1 Gv 62/15/1000 - 24 zo dňa 19. 01. 2016 je obžalovanému H.. Y. Q. v podstate kladené za vinu to, že v doposiaľ presne nezistenom období od 22. 06. 2013, na bližšie nezistenom mieste, zbieral údaje obsahujúce skutočnosti utajované na ochranu záujmov Slovenskej republiky..., s cieľom vyzradiť ich nepovolanej osobe, ktoré boli v podobe dokumentov a dátových nosičov s obsahom dokumentov, ktorých pôvodcom je B. spravodajská služba, zaznamenané na dátovom nosiči „micro SD“ a ktoré boli dňa 22. 06. 2013 pri prehliadke iných priestorov a pozemkov v osobnom motorovom vozidle zn. B. Golf, X.: O v užívaní obžalovaného H.. Y. Q..

V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné poukázať na skutočnosti týkajúce sa samotného zaistenia „micro SD“ karty v osobnom motorovom vozidle zn. B. F. AU/U - B.: C A.: BL - XXX EV, ktoré mal obžalovaný v užívaní, ako služobné motorové vozidlo a ku ktorému zaisteniu došlo dňa 22. 06. 2013 o 12:35 hod. na základe príkazu na prehliadku iných priestorov vydaného vyšetrovateľom PZ, PPZ, NKA, národnej protikorupčnej jednotky - expozitúra Bratislava, č. p. PPZ - NKA - V - V - XXX/XXXX zo dňa 21. 06. 2013, za súhlasu špeciálneho prokurátora ÚŠP.

Z priebehu prehliadky predmetného osobného motorového vozidla, pri ktorej boli zaistené vecné stopy, o. i. aj „micro SD“, bol nahratý videozáznam, ktorý je súčasťou spisového materiálu a z ktorého je zrejmé, ako správne analyzuje okresný súd, že jeho trvanie je celkovo 3 hodiny a 23 minút, pričom odvolací súd akcentuje, že videozáznam priamo a hodnoverne dokumentuje akým spôsobom mal byť nájdený a zaistený dôkaz - elektronické médium, pamäťová micro SD karta, na ktorej následne sa mali nachádzať informácie a to dokumenty, ktoré pochádzali z Vojenskej spravodajskej služby, pričom tieto dokumenty niesli aj stupeň utajenia (dôverné, alebo vyhradené) v zmysle zákona o utajovaných skutočnostiach. Na predmetnom videozázname je vidieť, že viacerí príslušníci operatívneho oddelenia postupujú v prehliadke tým spôsobom, že hoci niektoré časti motorového vozidla prehliadajú prakticky iba povrchne alebo iba zbežne (napr. motorový priestor), iným častiam sa venujú maximálne dôsledne, navyše príslušníci operatívy sa tam aj sriedajú na predmetnom vozidle, pričom operatívny pracovník prehliadajúci odkladací priestor nachádzajúci sa na zadnej strane sedadla spolujazdca tento priestor prehliada pomerne dôkladne, pričom v tomto priestore nič nenájde, vzápätí odíde od vozidla, kde diskutuje s inými na mieste prítomnými osobami, ktoré sa zúčastňujú predmetnej prehliadky. Vzápätí sa opäť vracia do interiéru vozidla, opätovne skúma ten istý odkladací priestor na zadnej strane sedadla spolujazdca, pričom je vidieť, že zrazu má rukavicu na pravej ruke, na vrchu prsta má pozdĺžne rozrezanú v dĺžke asi 1 - 1,5 cm a následne, čo takto strčí ruku do uvedeného zadného vrecka sedadla spolujazdca, odrazu vytiahne z tohto vrecka micro SD kartu, pričom vzápätí túto položí na zadné sedadlo vozidla, stiahne si rukavicu, túto rukavicu odloží a holými prstami chytí do ruky nájdenú micro SD kartu, ktorú potom následne odovzdá na mieste prítomnému kriminalistickému technikovi, ktorý ju zaistí do plastického sáčku.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je minimálne neštandardné, že hoci na mieste sa nachádza kriminalistický technik, ktorý ma na sebe bielu kombinézu aj rukavice a zaistuje nájdené stopy resp. dôkazy, tieto fotografuje a chronologicky dokumentuje, priamo prehliadku nevykonáva, avšak vykonávajú ju rôzni pracovníci operatívy, samozrejme bez toho, aby vôbec mali na sebe čo i len rukavice a nájdené predmety, ktoré zaistujú, či už sa jedná o rôzne elektronické média, telefónne sim karty, bez akýkoľvek okolkov chytajú holými rukami, s týmito manipulujú absolútne zarážajúcim spôsobom, nakoľko pokiaľ takto zaistený dôkaz, ktorý má slúžiť k identifikácii páchateľa a jeho spojitosti s trestnou činnosťou, je znemožnená akákoľvek forenzná kriminalistická identifikácia napr. z odboru daktyloskopie sňatím odtlačkov prstov resp. DNA identifikácie, ktoré by mohli viesť k usvedčeniu páchateľa vo vzťahu k zaisteným vecným stopám.

V týchto súvislostiach odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvého stupňa poukazuje na tú skutočnosť, že svedok mjr. Q.. P. Z., pracovník operatívy, ktorý vykonával prehliadku osobného motorového vozidla a zaistil predmetnú micro SD kartu uvádzal, že rukavicu si poškodil pri tom, ako demontoval a prehliadal zadné sedadlo motorového vozidla, pričom táto skutočnosť, z predmetného videozáznamu vôbec nevyplýva, pretože v tomto momente osoba, ktorá demontuje zadné sedadlo vozidla a vyberá ho kompletne von z motorového vozidla na seba ani rukavice nemá. W. svedok mjr. Q.. P. Z. pripustil, že pokiaľ nájdenú micro SD kartu položil na zadné sedadlo motorového vozidla, následne

si sňal rukavicu a túto chytil holými prstami, že vo vzťahu k tomuto pochybil, avšak si nemyslí, že jeho DNA by prekryla DNA páchatela. Je však zrejme, že kriminalistická forenzná identifikácia smerujúca k identifikácii páchatela tak, aby bolo možné jednoznačne ustáliť, že páchatel resp. obžalovaný by bol manipuloval s nájdenou micro SD kartou a bolo tak možné hodnoverným spôsobom preukázať alebo vyvrátiť tvrdenie obžalovaného, že tú micro SD kartu vidí prvýkrát a nie je jeho, a takáto kriminalistická forenzná identifikácia ani vôbec nebola vykonávaná.

Nemožno ponechať bez povšimnutia výpoveď obžalovaného ohľadne spôsobu, akým sa manipulovalo ďalej s nájdenou micro SD kartou, ktorý vypovedal, že priamo na mieste vykonávania prehliadky motorového vozidla bol následne svedkom Q.. P. Z. zadržaný, bol ním odvedený na Kriminalistický a expertízny ústav PZ O. na Y., kde svedok Z., hoci zaistená micro SD karta sa nachádzala v plastikovom sáčku, opätovne plastický sáčok otvoril holými prstami kartu vybral, podal ju pracovníkovi kriminalistického a expertízneho ústavu, ktorý ju samozrejme chytil do ruky tiež holými prstami, dal si do počítača a otvoril súbory, ktoré sa nachádzali na predmetnej micro SD karte, pričom v tejto súvislosti s týmto v istej časti korešponduje aj výpoveď samotného svedka Q.. P. Z., ktorý uvádza, že videl na KEÚ PZ súbory, ktoré sa nachádzali na zaistenej micro SD karte, ale už si nepamätá, čo konkrétne tam bolo.

Za prilihavú teda možno označiť argumentáciu prvostupňového súdu, že je úplne zrejme a evidentné, že pri takomto postupe ani žiadna forenzná kriminalistická expertíza nemala žiadny význam, či už daktyloskopická alebo určením prípadnej DNA vo vzťahu k manipulácii s predmetnou kartou a následnej možnej identifikácie, ktorá by smerovala k páchatelovi.

V naznačených súvislostiach aj podľa presvedčenia odvolacieho senátu vyvstala aj otázka, či osoby, ktoré manipulovali so súbormi nachádzajúcimi sa v predmetnej micro SD karte, vôbec boli oprávnené oboznámiť sa s obsahom týchto informácií a dokumentov, majúci na zreteli tú skutočnosť, že tieto požívali istý stupeň utajenia v zmysle zákona o utajovaných skutočnostiach.

Tak ako okresnému súdu, ani súdu odvolaciemu nie je zrejme, ako je možné, že zápisnica o vykonaní prehliadky iných priestorov, konkrétne vo vzťahu k predmetnému motorovému vozidlu B. F., A.: BL - XXXEV uvádza, že prehliadka trvala 2 hodiny a 10 minút, čo je rozdiel oproti realite, ktorá bola snímaná videokamerou viac ako 1 hodinu a 13 minút pretože videozáznam zo samotnej prehliadky trvá viac ako 3 hodiny a 23 minút. Okresný súd si veľmi prilihavo kladie otázku, prečo, keď operatíva Policajného zboru vykonávala prehliadku iných priestorov, t. j. motorového vozidla, ktoré viedol v danom čase obžalovaný s tým, že bol v danom momente prinajmenšom podozrivý, že zbieral údaje obsahujúce skutočnosti utajované na ochranu záujmov Slovenskej republiky, ktoré niesli stupeň utajenia Dôverné resp. Vyhradené s cieľom vyzradiť ich nepovolenej osobe, sa vo vzťahu k obžalovanému, t. j. v danom čase podozrivému, nevykonávala napríklad domová prehliadka.

Napokon nemožno ponechať bez povšimnutia významnú skutočnosť, a to, že osobné motorové vozidlo, v ktorom bola nájdená inkriminovaná micro SD karta, nebolo vo výlučnom užívaní obžalovaného H.. Y. Q.. Svedok X. W. vysvetlil systém pridelenia osobných motorových vozidiel jednotlivým pracovníkom spoločnosti W., a. s. A odvolací súd poukazuje na tú časť výpovede svedka, že evidencia užívateľa motorových vozidiel spočíva iba v tom, že zamestnanec do systému GPS zadá buď služobnú alebo súkromnú jazdu a nadriadený to skontroluje či to tak je. Neeviduje sa meno vodiča, to znamená, že ktorýkoľvek pracovník môže z ich oddelenia viesť konkrétne motorové vozidlo, alebo ktorékoľvek iné vozidlo, ktoré je v operatívnom leasingu s tým, že meno vodiča nie je evidované v elektronickej forme. Svedok W. ďalej ozrejmil, že je úplne bežné, že si referenti navzájom vozidlá požičiavajú a aj to, že na jednom vozidle jazdia viacerí. Z toho teda vyplýva, že ten kto mal pridelené vozidlo ho mohol požičať aj inému, ale s daným vozidlom mohol jazdiť aj iný zamestnanec spoločnosti, pričom osoba, ktorá mala pridelené motorové vozidlo nemala povinnosť hlásiť nadriadenému či zveril motorové vozidlo inému zamestnancovi. Jediným obmedzením bolo iba to, že na súkromné účely mohol zveriť vozidlo zamestnanec iba takému istému zamestnancovi, ktorý mal povolenie používať služobné motorové vozidlo aj na súkromné účely. Za podstatnú časť výpovede svedka považuje odvolací súd skutočnosť, že bolo možné bez vedomia toho, komu bolo vozidlo pridelené, aby sa do tohto vozidla dostal aj iný zamestnanec spoločnosti, keďže majú útvary manažmentu služobných vozidiel, ktorý sa stará o servis, opravy, technické prehliadky a tak ďalej a tento útvary má ku každému služobnému vozidlu druhý kľúč od vozidla, a teda zamestnanec tohto útvaru sa vie dostať do vozidla druhým originálnym kľúčom a to aj bez vedomia toho kto ma vozidlo pridelené.

Na základe zhora uvedeného teda možno konštatovať, že predmetné motorové vozidlo, v ktorom sa vecná stopa - dôkaz a to spomínaná micro SD karta našla, nie je vlastníctvom obžalovaného, toto vozidlo patrí spoločnosti W. a. s., pričom ako referentské vozidlo slúži pre potreby viacerých osôb, a teda s týmto vozidlom jazdia rôzne osoby, tak isto prístup do vozidla majú rôzne osoby vrátane oddelenia, ktoré sa stará o servis motorových vozidiel, kde sa nachádzajú druhé originálne kľúče od všetkých motorových vozidiel, ktoré spoločnosť W., a. s. používa, pričom evidencia jász nekonkretizuje konkrétneho vodiča, ktorý s vozidlom jazdí, ale systém slúži na oddelenie služobných a súkromných jász, čo sleduje systém GPS a referent resp. zamestnanec, ktorý vozidlo používa, je povinný zadať či sa jedná o služobnú alebo súkromnú jazdu. Je teda úplne bežné, že referenti si vozidlá navzájom požičiavajú a na jednom vozidle jazdia viacerí, z čoho je zrejmé, že prístup do uvedeného motorového vozila zn. B. F., patriaceho spoločnosti W. a. s. s A.: BL - XXX EV mali reálne viaceré osoby.

Senát krajského súdu, sumarizujúc proces dokazovania, tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že rozhodnutie o vine obžalovanej osoby musí vychádzať z vykonaných dôkazov (získaných zákonným spôsobom), ktorých vyhodnotením nie je možné dospieť k inému záveru, resp. ktoré nepripúšťajú aj alternatívny (ako je tomu v svetle prerokúvaného prípadu) a pre obžalovanú osobu priaznivejší záver, pokiaľ ide o otázku viny. Vina obžalovanej osoby musí byť teda jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázaná. Obžalovaná osoba pritom nie je povinná dokazovať žiadnu skutočnosť, čo je vyjadrené v zásade, že nedokázaná vina má rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina. Uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa. Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnutí všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny (vrátane tej, z ktorej možno vychádzať pri posudzovaní otázky zavinenia, teda úmyslu vo vzťahu ku konštrukcii zavinenia stíhaného prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Tr. zák.), nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného) obžalovaného spod podanej obžaloby oslobodiť. Odvolací súd prízvukuje, že tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazne bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam (opäť ako je tomu v prejednávanej trestnej veci), je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania v zmysle spomínanej zásady „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Teda ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nemôže byť zákonným podkladom pre odsudzujúci výrok. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľadu ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“. V prejednanom prípade nie je podľa názoru krajského súdu ucelená reťaz priamych či nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že predmetný skutok spáchal práve obžalovaný Ing. Y. Q. i keď niet pochyb, že tento sa stal. Zo zásady prezumpcie neviny ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, hoci svedčiacu v jeho prospech. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, resp. obžalovaný nemá povinnosť dokazovať svoju nevinu.

Na to, aby mohla byť vina obžalovaného preukázaná, však indicie nestačia, ale vina musí byť bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne preukázaná.

V konaní pred okresným súdom bol vykonaný celý rad dôkazov. Sumarizujúc vykonané dôkazy z pohľadu odvolacieho konania, so zreteľom na odvolacie námietky odvolateľa, krajský súd v úplnej názorovej zhode s prvostupňovým súdom konštatuje, že v svetle prerokúvaného prípadu sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný skutok spáchal obžalovaný H.. Y. Q..

S prihliadnutím na tvrdenia obžaloby uvedené v skutkovej vete obžaloby a v samotnom odvolaní na jednej strane a tvrdenia obžalovaného na strane druhej je zrejmé, že v danom prípade nie je sporná skutočnosť spočívajúca v samotnom nájdení micro SD v osobnom motorovom vozidle, ktoré mal obžalovaný v užívaní s obsahom utajovaných skutočností so stupňom utajenia Dôverné a Vyhradené a ktorej obsah nespochybňuje ani obžaloba, ani obhajoba a ani súd, a teda podstatná časť skutku sa stala. Spornou vyvstáva „len“ ustálenie osoby páchatel'a, ktorá na bližšie nezistenom mieste, zbierala údaje obsahujúce skutočnosti utajované na ochranu záujmu Slovenskej republiky, označené stupňom utajenia Dôverné alebo Vyhradené, s cieľom vyzradiť ich nepovolanej osobe, v podobe dokumentov a dátových nosičov s obsahom dokumentov, ktorých pôvodcom je Vojenská spravodajská služba, zaznamenané na dátovom nosiči „micro SD“ s tam uvedeným obsahom, ktoré boli dňa 22.06.2013 o 12.35 hod. nájdené v O., W. údolie, pri prehliadke iných priestorov a pozemkov podľa § 101 ods. 1 Tr. por. v osobnom motorovom vozidle zn. B. F. AU/U EČ: BL - XXXEV, B.: C v užívaní obžalovaného H.. Y. Q..

Na tomto mieste, najmä však v spojitosti zo zhora uvedenými skutočnosťami, treba prisvedčiť obhajobnej argumentácii obžalovaného, že počas celého trestného konania nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní vyprodukovaný dôkaz, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo stíhanej trestnej činnosti a na uznanie viny nepostačuje len tá samotná skutočnosť, že predmetná micro SD karta bola nájdená v motorovom vozidle, ktoré viedol obžalovaný. Argumentácia prokuratúry ÚŠP, že „tieto údaje však zhromaždil na micro SD karte, ktorú vyniesol mimo objekt VOS a bola pri prehliadke nájdená v osobnom motorovom vozidle, ktoré užíval“ je aj podľa názoru odvolacieho súdu skôr hypotetickou úvahou bez podpory priameho dôkazu údajného zhromažďovania a vynášania mimo objekt. Samotný fakt, že inkriminovaný nosič bol nájdený v aute, ktoré užíval (a nielen obžalovaný, ako odvolací súd poukázal vyššie) bol podstatne spochybnený okolnosťami za akých bol nájdený (viď. vyššie rozvedený priebeh prehliadky osobného motorového vozidla), pričom nemožno prehliadnúť už spomínanú príslušnú sekvenciu videonahrávky ohliadky motorového vozidla. Možno sa stotožniť s obhajobným tvrdením obžalovaného o absencii primárnej logickej súvislosti jeho údajného konania, t. j. sťahovať si utajované údaje, prechovávať ich u seba viac ako rok a držať ich v aute, ktoré užívajú aj iní, skryté na mieste relatívne voľne prístupnom.

V prejednávacom prípade možno na základe vykonaného dokazovania pred okresným súdom konštatovať, že obhajoba obžalovaného H.. Y. Q. nebola presvedčivo vyvrátená a ani spochybnená v takej miere, aby bolo možné dospieť k záveru o jeho vine, vychádzajúc pritom v otázke viny z požiadavky istoty bez akýchkoľvek rozumných pochybností, ktorá požiadavka je premietnutá do spomenutej zásady in „dubio pro reo“, ktorú odvolací súd rozviedol vyššie.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní poukazuje, že v konaní nebol zistený žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že predmetnú micro SD kartu obžalovanému do motorového vozidla umiestnila iná osoba a že ide o konšpiráciu voči obžalovanému, odvolací súd uvádza, že obžalovaný nemusí svoju nevinu preukazovať a práve vyššie uvedené okolnosti, spôsob a priebeh vykonanej prehliadky dotknutého motorového vozidla, resp. okolnosti zaistenia predmetnej micro SD karty poukazujú minimálne na neštandardný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý dôvodne vyvoláva také otázky a úvahy vzhľadom na charakter prejednávanej veci a samotný obsah dokumentov na zaistenej micro SD karte (predmetom konania je neoprávnené nakladanie s utajovanými skutočnosťami z oblasti spravodajskej služby bývalým riaditeľom B. spravodajskej služby s dokonaním skutku po vyše roku od jeho odvolania z funkcie).

Krajský odvolací súd však odvolanie prokurátora ÚŠP vyhodnocuje ako dôvodné v časti týkajúcej sa spochybňovania dôvodnosti utajenia údajov nájdených na zaistenej micro SD karte zo strany súdu prvého stupňa.

Podľa názoru prvostupňového súdu súbory a dokumenty, ktoré sa nachádzajú na zaistenej micro SD karte a niesli stupeň utajenia buď Vyhradené alebo Dôverné nie sú takého charakteru, aby ohrozili záujem Slovenskej republiky. S takýmto úsudkom súdu prvého stupňa sa nemožno za žiadnych okolností stotožniť.

Prokurátor ÚŠP správne argumentuje, že súdu neprináleží hodnotiť obsah utajovanej skutočnosti a jej dôležitosť. O stupni utajenia a o odtajnení rozhoduje výlučne pôvodca dokumentu tak, ako sa to uvádza v § 7 ods. 1 zák. č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov podľa ktorého, ak pominula potreba ochrany informácie alebo veci obsahujúcej utajované skutočnosti v určenom stupni utajenia, pôvodca utajovanej skutočnosti rozhodne o zmene stupňa utajenia alebo zrušení utajenia. Ak uplynula ustanovená lehota utajenia informácie alebo veci obsahujúcej utajované skutočnosti, pôvodca rozhodne o predĺžení lehoty alebo o zmene stupňa utajenia, alebo o zrušení stupňa utajenia.

Pokiaľ sa týka ďalšej argumentácie súdu prvého stupňa, v nadväznosti na nesprávne úvahy okresného súdu o spochybňovaní dôležitosti informácií tvoriacich obsah zaistenej micro SD, že obžalovaný, ako bývalý riaditeľ B. spravodajskej služby, sa počas svojej funkcie oboznámil a mal prístup k podstatne dôležitejším a vážnejším informáciám s podstatne s vyšším stupňom utajenia v zmysle zákona o utajovaných skutočnostiach, je v tomto smere irelevantná, práve vo vzťahu k faktu, že súdu neprináleží hodnotiť relevanciu významnosti, resp. opodstatnenosti, či strategickosti dotknutých údajov.

Zhora uvedené nesprávne úvahy okresný súd evidentne viedli k následnému nesprávnemu skonštatovaniu oslobodzujúceho dôvodu podľa § 285 písm. a/ Tr. por., teda, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvého stupňa, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por. sa uplatní vtedy, ak na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, súd nemôže urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Naproti tomu k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. por. dôjde vtedy, ak dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní sa síce preukáže, že skutok (resp. jeho podstatná časť) uvedený v obžalobnom návrhu sa stal a vykazuje znaky trestného činu, avšak vykonané dokazovanie neumožňuje nepochybný záver, že to bol práve obžalovaný, kto inkriminovaný skutok spáchal.

Odvolací senát dospel k záveru, že zistený skutkový stav veci jednoznačne svedčí oslobodzujúcemu dôvodu podľa § 285 písm. c/ Tr. por., teda, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný Ing. Y. Q. a to z dôvodu, ako už poukázal odvolací súd, že nie je sporná skutočnosť spočívajúca v samotnom nájdení micro SD v osobnom motorovom vozidle, ktoré mal obžalovaný v užívaní s obsahom utajovaných skutočností so stupňom utajenia Vyhradené a Dôverné a sporným po vykonanom dokazovaní zostalo, resp. nebolo bez dôvodných pochybností dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

V prerokúvanom prípade bolo bez rozumných pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal a vykazuje znaky trestného činu, avšak vykonané dokazovanie neumožňuje nepochybný záver, že to bol práve obžalovaný H.. Y. Q., ktorý žalovaný skutok spáchal. Krajský súd v tomto smere pripomína, už ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu (napríklad sp. zn. 2 Tz 22/1967 a sp. zn. 7 Tz 61/1967), podľa ktorej ak zostanú vyčerpané všetky dostupné možnosti smerujúce k spoľahlivému zisteniu skutkového deja, je nutné vykladať priebeh tohto skutkového deja v prospech obžalovaného. Alebo povedané inak, ak reálne prichádzajú do úvahy dve alebo viaceré verzie skutkového deja, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo neuznať obžalovaného za vinného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve takáto situácia nastala v svetle prejednávaného prípadu, pričom súd nekonštatuje, že sa skutok uvedený v obžalobe nestal, ale súd konštatuje, že nebolo dokázané, že ho spáchal obžalovaný H.. Y. Q..

Z týchto dôvodov bolo potrebné zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku s poukazom, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie) a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 285 písm. c/ Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.